

Театр

Золоті оплески Буковини – шевченківцям

Уже третій рік поспіль Чернігівський обласний академічний український музично-драматичний театр ім. Т. Г. Шевченка удостоюється відзнак за перемоги в різних номінаціях міжнародного фестивалю комедії «Золоті оплески Буковини», що відбувається в основі Чернівецького академічного обласного українського музично-драматичного театру ім. О. Кобилянської.

На фестивалі «Золоті оплески Буковини»-2015 перше місце в номінації «кращий режисерський задум та втілення» було присуджено виставі чернігівців «Комедія помилок» В. Шекспіра у постановці заслуженого артиста України Андрія Бакірова, а також акторам у номінації «краща чоловіча роль дру-

гого плану» (арт. Дмитро Літашов) та «майбутнє української сцени» (арт. Євген Бондар). Крім того шекспірівську «Комедію помилок» Чернігівського облмуздрамтеатру було визнано кращою виставою за версією альтернативного (журналістського) журі.

За результатами фестивалю «Золоті оплески Буковини»-2016 шевченківці визнані переможцями в номінації «кращий режисерський задум та втілення» і «краще музичне вирішення вистави» (режисер-постановник, заслужений артист України Андрій Бакіров), а також у номінації «краще пластичне вирішення» (балетмейстер Катерина Гриськова) за музичну комедію «Ніч перед Різдомом» за повістю М. Тоголя.

Цього року до участі у фестивалі «Золоті оплески

Буковини»-2017, який тривав у Чернівцях з 22 по 31 жовтня, шевченківці запропонували виставу «Комедія про нещасливого селянина, його жінку Мелашку,

єврея Давида і чорта, який втратив сенс існування» за п'єсою В. Рудова.

Згідно з рішенням журі XII фестивалю комедії «Золоті оплески Буковини» черні-

гівці визнані переможцями у трьох номінаціях, а саме:

- за краще пластичне вирішення вистави;

- за кращу головну чоловічу роль (арт. Дмитро Літашов – за виконання ролі Єврея і арт. Євген Бондар – за виконання ролі Петра);

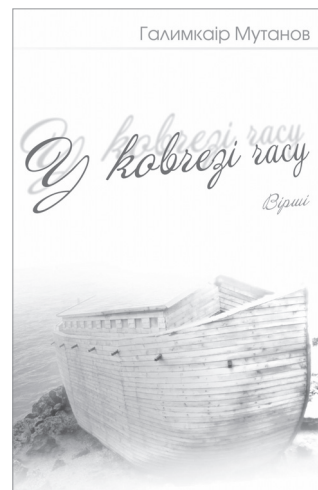
- за кращу головну жіночу роль (арт. Микола Лемешко за виконання ролі Мелашки).

Вітаючи з перемогами, отриманими на цьому престижному театральному форумі, зичимо творчому колективу Чернігівського облмуздрамтеатру нових цікавих сценічних робіт, прихильності вдячних глядачів, успішних виступів та вагомих здобутків і перемог у наступних фестивалях та конкурсах як в Україні, так і за її межами.

Міжнародне співробітництво

Мутанов Галимкаір. У ковчезі часу. Вірші. – Українською мовою переклав Сергій Дзюба. – Київ: Український пріоритет, 2016. – 96 с.

Не скажеш, що Україна підтримує тісні літературні взаємини з Казахстаном. Великою мірою сучукрліт – натуральне господарство, замкнуте на собі. Підозрюю, що подібні проблеми переживає й казахська література. Гадаю, постколоніальний синдром – спільний для національних культур пострадянського простору. Тож, якщо не брати до уваги історичний аспект (Шевченко –

вектор своїх досліджень і від життєствердуючих позицій перейшла до заупокійних, зосередившись на своєму хворобливому (своєрідний духовний нежить), що знедолює та руйнує людину. У цьому сенсі поезія Галимкаіра Мутанова цілком позбавлена будь-яких нездорових ознак, вона на вертає читача до правильних речей, апелює до мудрості Великих Учителів, закликає до праці над собою, до пошуку гармонії, до традиційних цінностей... Поетові незнайома той метафізичний жак і відчай, які проймають людину, коли вона, зрештеш, Усевишнього, за-

Образ досконалої людини

Актау), літературний діалог між Україною і Казахстаном звів до мінімуму, який, за відсутності державної культурної політики, підтримується силами окремих творчих індивідів.

Сергій Дзюба, котрий останнім часом доволі плідно працює в царині перекладу, запропонував увазі українського читача вірші казахського поета Галимкаіра Мутанова. Можемо припустити, що в казахській літературі відбуваються ті ж самі (рушійні, а часом і руйнівні) закономірні процеси, які характерні для більшості літератур. Хтось тримається класичних зразків і віддає перевагу національним напрацюванням, хтось озиратиметься на здобутки світової літератури й піддається постмодерним настроям, а хтось піддає ревізії і те, й інше, шукаючи шляхів розвитку на стику зіткнення інтересів. Галимкаір Мутанов, либонь, належить до перших, його поезія – поезія здорового розуму та здорових почуттів, поезія людської цінності і світової гармонії.

Автор збірки «У ковчезі часу» часто посилається на класика й основоположника казахської письмової літератури Абая Кунанбаєва (1845-1904), котрий був поетом, філософом, просвітителем і реформатором. Іншаке кажучи, Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Пантелеймон Куліш – в одній особі. І ці звернення сучасного поета до великого попередника – не просто данина пошани, а вияв творчих пріоритетів, щоразу він апелює до нього як до мудреця.

Люблю буття і мудреця Абая, який скарби духовні осягнув.

Сам Абай Кунанбаєв як поет і мислитель сформувався головним чином під впливом поезії та вчень Сходу. Попри те, що Абай виявляв інтерес до європейської літератури, ознайомлюючи казахів із творами Гете і Байрона, а також (куди ж без них?) російських класиків, – безперечно, ближчим для нього був світогляд таких видатних мужів, як Філдусі, Алішер Навої, Фізулі, Нізामी, Ібн Сіна (відомий європейцям як Авіценна), котрі були не тільки поетами (окрім останнього), а й мудрецами, суфіями, філософами, вченими. Очевидно, що Абай Кунанбаєв захоплює Галимкаіра Мутанова тим самим, чим класика приваблювали перераховані вище достойники. Іхня мудрість мала прикладний характер, цебто була спрямована на те, щоби, навчаючись, людина будувала себе, вдосконалювалася і таким чином наблизилася до Творця.

Сучасна поезія (не тільки постмодерна) доволі часто містить у собі риси апокаліпсису, чи то вселенського, чи тільки (що найчастіше) локального, – кінцею чийогоєс індивідуального людського мікросвіту. Поезія завжди була інструментом проникнення углиб суті речей, углиб їх форми і станів, углиб природи людини, тобто відбувалося свідоме чи невідоме намацання та прояснення істини. Однак у часи модерної і постмодерної літератури, після того, як помер Бог (за Ніцше), померла людина (за Фроммом), помер автор (за Бартом), помер суб'єкт (за Бодрийяром), – після всіх цих похоронних потрясінь поезія змінила

лишається наодинці з собою, розчакнута й розтерзана.

Самі ж собі вигадують грати... Щоб жити гармонійно на Землі, її уроки треба пам'ятати.

На переконання автора, доволі щирою природою вчить нас гармонія. Осягнувши цю науку, людина осягає якщо не цілісність (через єдність душі і тіла, людини й Бога, чоловіка та жінки), то принаймні здобуває рівновагу (коли зло, присутнє у світі, перекирається добром), яка породжує «відчуття Бога в собі». Втім, художній світ Галимкаіра Мутанова аж ніяк не безпроблемний, і поет далекий від його зумисної ідеалізації.

І спокою не мають душі наші, Мов перекожи – на семи вітрах.

Душі потрібно крихітку любові, Щоб не скавчати, мов прибудний пєс.

Ліричний герой Галимкаіра Мутанова вбачає в любові паначею від усіх людських бід. Життєвий шлях, навіть (чи особливо) якщо це Шлях Удосконалення, – великою мірою драматичний, а інколи – і трагічний. Сама швидкоплинність буття робить його таким уразливим і за будь-яких умов (хоч сто літ живи) незавершеним.

Так непомітно, блиском у грозу, Життя минає неминує, скоро, – Здається, тільки видерся нагору, А вже тебе чекають унизу...

Лише будучи освяченим любов'ю людське існування позбувається механічних особливостей і набуває істинного сенсу. Як достатньо віри, розмір котрої рівний розмірові гіричного зерна, щоби переставляти гори, – так само схрихта любові здатна зігріти холодний Всесвіт. Любов – синонім щастя. Тільки ж, як мовиться у буддійському прислів'ї, влучний постріл лучника – результат сотні промахів. Мистецтво життя – це коли у вирішальний момент сотня твоїх попередніх промахів складається у влучання. Але для цього потрібно вміння відчувати, коли ж він настає – той вирішальний момент, вміння відірзати втраці від здобутків і вміння знати ім ціну. У кінцевому результаті від втрат може виявитися більше користі, ніж від здобутків. Тільки при світлі істини очевидним стане реальний стан прав. А щодо істини, то

Істину дізнаєшся, людино, Тільки на останнім рубежі.

Поет, навіть якщо він філософ, не оперує термінами – він мислить образами. Центральний образ збірки «У ковчезі часу» – образ досконалої людини (один із віршів так і називається «Світ»), котра «не топче яраст, а творить світ». Рівні поетичної рефлексії Галимкаіра Мутанова дуже різні: людське Я, що дорівнює Світові; Я – у Світі; Світ – у Я... Попри невеликий обсяг, книжка казахського поета – містка й багатогранна змістовно. Галимкаір Мутанов гідно продовжує традиції східної філософської поезії, розвиває її, мудро поєднуючи красиве з корисним, раціональне з ірраціональним, творячи не на догоду часові, а на запит вчності.

Василь СЛАПЧУК, письменник, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка

Бенефіс Олени Бондаренко

Сценічне дійство, що відбувалося в експериментальному просторі малої сцени, створювало особливу атмосферу довірчості й безпосереднього діалогу з глядачем, коли чути кожне, навіть пошепки сказане слово і надзвичайно гостро відчувається кожна мить спільних переживань. Зворушені проникливою грою глядачів довгими оплесками дякували за подаровані миті справжнього акторського мистецтва й дарували ювілярці букети квітів.

Живинкою бенефісного вшанування стало художнє привітання, адресоване «актрисі Олені», в акапельному виконанні шістьох молодих артисток, задіяних у виставі, та режисера-постановника Тетяни Шумейко, що до сліз зворушило винуватицю свята, яка щиро дякувала присутнім за привітання і добрі побажання.

До вшанування бенефіціантки долучилися й керівництво театру. Генеральний директор Сергій Мойсєнко, вітаючи Олену Григорівну, вручив їй Почесну грамоту обласної державної адміністрації, подякував за вагомий внесок у творчі здобутки театру та побажав довгих років активного сценічного життя. Режисер-постановник Віра Тимченко тепло і душевно пригадала кращі ролі Олени Бондаренко у своїх виставах та передала вітання від Національної спілки театральних діячів України – як голова її перинного осередку в театрі. Художній керівник театру Андрій Бакіров привітав ювілярку від усього акторського загалу шевченківців і побажав їй нових цікавих ролей та глядацької прихильності й любові.

Приєднуючись до щиросердних вітань і теплих побажань шановній Олені Григорівні, зичимо їй наснаги й натхнення, нових успіхів і творчих здобутків на рідній чернігівській сцені!

Раїса МІНЕНКО, керівник літературно-драматургічної частини театру

Презентація

Його кредо — світ мистецтва

У конференц-залі Чернігівської ОУНБ ім. В. Г. Короленка відбулися мистецька година та презентація двох картин – «Михайлина Коцюбинська» й «Левко Лук'яненко» – народного художника України Анатолія ШКУРКА до 93-річчя від дня народження.

Анатолій Шкурко – жива легенда нашого міста. Він щедро ділиться своїми творами, спогадами про рідний край та його великих людей, відомих живописців, із якими звела його доля.

Віктор ВЕЛИЧКО

Вітаємо!

Відомий письменник Олег Гончаренко став лауреатом премії Міністерства оборони України імені Богдана Хмельницького – за виставку фото-поетичних колажів «АТО. Моменти істини». «Вважаю, що це нагорода всім моїм дру-

Подвійний успіх Олега Гончаренка

зям – волонтерам та воїнам АТО», – наголосив він. Висували цю роботу мелітопольська організація НСЖУ (голова Діляра Кудусова) і Міжнародна літературно-мистецька Академія України (президент Сергій Дзюба).

Майже водночас надійшла хороша звістка з Івано-Франківська. За поданням Міжнародної літературно-мистецької Академії України Олег Гончаренко став лауреатом премії імені Ярослава Дорошенка – за добрірку сонетів, видрукуюваних у львівському журналі «Дзвін».

Щиро вітаємо нашого автора та колегу з почесними відзнаками!

Конкурси

Лауреати XIX обласного літературного конкурсу для дітей та молоді

Цей престижний на Придесенні конкурс постійно проводиться з 1999 року. За весь час у ньому взяли участь більше п'яти тисяч літературів віком від п'яти до 35-ти років. Немало з них здобули всеукраїнське та міжнародне визнання, стали професійними письменниками, видали не одну власну книгу.

Організатори літературного конкурсу «Золоте перо» – Департамент сім'ї, молоді та спорту облдержадміністрації, Міжнародна літературно-мистецька Академія України, громадська організація «Чернігівський інтелектуальний центр» та обласна організація Національної спілки письменників України.

Нещодавно відбулося засідання журі конкурсу за участю відомих літературів, членів Національної спілки письменників України, яке й назвало цьогорічних лауреатів.

Переможцями конкурсу стали студент Ігор Татарин та 12-літня Софія Татарин із Корюківки. Їх відзначено за публікації в газеті «Деснянська правда».

Сергій ДЗЮБА, голова журі

Знай наших!

Названо лауреатів XIX Чернігівського обласного конкурсу молодих журналістів та працівників ЗМІ.

Такий конкурс традиційно проводять Департамент сім'ї, молоді та спорту облдержадміністрації, Міжнародна літературно-мистецька Академія України, ГО «Чернігівський інтелектуальний центр» і Чернігівська обласна організація Національної спілки журналістів України.

«Золоте перо» - 2017

За цей час конкурс здобув визнання не лише на Придесенні, адже його переможці працюють нині у багатьох чернігівських і столичних виданнях, а також на телебаченні та радіо.

Нинішніх лауреатів назвали авторитетне журі, до складу якого входять відомі журналісти. Отже, переможцями цьогорічного конкурсу стали власкор газети «Чернігівщина» – Сніжана Божок за збірку публіцистики «Невмируща незабутність» і журналіст «Деснянської правди» – Сергій Карась за публікації в газеті та професіоналізм. Щиро вітаємо колег з успіхом і зичимо нових творчих вершин!

Віталій ЛЕУС

Фестиваль аніме

Минулої суботи у чернігівському кінотеатрі «Перемога» відбувся перший для столиці Сіверщини фестиваль аніме «2DFest». Повз цю подію не міг пройти кореспондент «Деснянської правди».

Аніме, початково, – це японська анімація, але нині воно перетворилося на окрему субкультуру, де є кілька напрямів, одним із яких є косплеї – передодягання в костюми відомих кіно- та мультгероїв. І якраз під час появи журналістів на фестивалі тривало косплеї-дефіле.

Кожен учасник показує себе по-різному. Хтось крутив брейк-данс, хтось просто виходив на сцену перед публікою й... одразу ж шов. Але, напевно, найбільше запам'ятався всім образ Похмурого ангела, в якому постала Zegra (вона ж Катерина Косач). Величезні крила білого кольору, біла перука, біла сукня і біле ж обличчя, але зі слідами крові. В руках у дівчини були мечі, а під час виступу з рота полилася кров (сподіваємося, не справжня).

– Мій образ – імпровізація. Я близько чотирьох років захоплююся аніме. До цього напрямку мене підвела двоюрідна сестра, – розповідає Річка (насправді дівчину звали Ірина), яка постала в образі японської Тянь-шюляряки. – Такі фестивалі цікаві. Але, на жаль, дуже мало людей і косплеєрів. Насправді любителів аніме в Чернівці більше, але більшість із них такі, що їх потрібно витягувати з дому.

Янголи і відьми – «2DFest» у Чернівці

Загалом на фестивалі було близько 200 осіб, але лівова частка з них прийшла без костюмів. Тільки у деяких дівчат на голові красувалися котчі вушка. Тому до костюмованих учасників після дефіле вишкучувалася черга з охочих сфотографуватися. На жаль, у холі кінотеатру було не дуже яскраве світло, і, судячи зі стукі зубів косплеєрів, не дуже тепло.

– Аніме почав цікавитися досить нещодавно – місяць тому. Дивився лише одне

– «Дебіру Мей Курай». Захотів бути у цій тусовці, – розказує Андрій, убраний у костюм Ван Хелсінга.

Могло здатися, що й кореспондент «Деснянської правди» прийшов на фестиваль без костюма. Але це було не зовсім так... Журналіст був в образі Мамору Чіби (героя аніме «Сейлор Мун»).

У напівтемній залі кінотеатру грали в настільні та комп'ютерні гри, була зона для макіяжу. А після дефіле на учасників чекали виступи блогерів.

– У нас у Чернівці відбуваються не так багато цікавих заходів. Молоді нема чим зайнятися. У мене з'явилася ідея організувати цей захід, тому що у Києві, Одесі проводяться тематичні фестивалі. Це перший подібний захід у нашому місті. Я раніше не мав організаторського досвіду. Звичайно, не все вийшло так, як хотілося. Є багато недоліків. Але загалом усе минуло нормально, – розповів про ідею появи фестивалю його організатор Владислав Громов.

«2DFest» явно розфарбував похмурі листопадові вихідні у Чернівці.

А кореспондент «Деснянської правди» дорогою додому з Мамору Чіби перетворився на Такседо Маска. Ну, звичайно, коли ви розумієте, про що це я...

Сергій КАРАСЬ